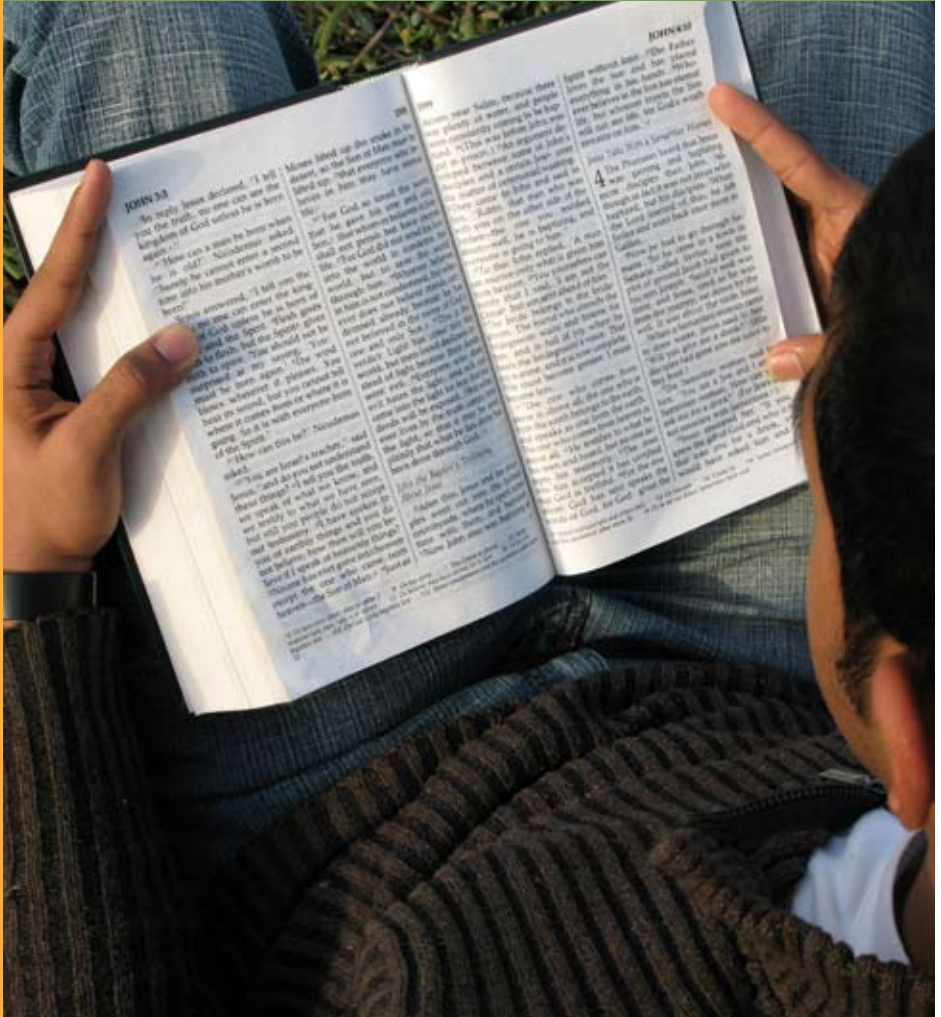

Bereczki Sándor

TANÍTÁSOK 9.

Hogyan olvassuk a Bibliát?

Mindenki Temploma

Hogyan olvassuk a Bibliát?
Tanítások sorozat 9.
Copyright © 2013 Bereczki Sándor

Szerkesztő, korrektor: Dr. Gruber Tibor
Kiadványszerkesztő: Danziger Dániel
Kiadja: Mindenki Temploma,
1105 Bp, Cserkesz utca 7-9.
Tel.: (+36 1) 431 9792
www.mindenkitemploma.hu

Bereczki Sándor

Hogyan olvassuk a Bibliát?

Mindenki Temploma, 2013

Bevezető

Az interneten olvastam három ember nyilvános levelezését, melyben a bibliaolvasásról volt szó. Valaki tanácsot kért ezzel kapcsolatban, ketten pedig válaszoltak rá. Ezt idézem most.

„Férjem reggel és este olvas egy keveset belőle. Az ágya mellett van. Irigylem érte. Én is szeretném így csinálni, de nem tudom. Lustaság vagy nem tudom mi miatt, mindig akad fontosabb dolgom, és csak gondolkodom rá, hogy kellene. Férjemet kiskorától így nevelték. Engem nem. Hogyan szokhatnék rá? Járok templomba rendszeresen, és imádkozom is. Csak a Bibliát nem olvasom.”

Az egyik válasz ez volt: „A Bibliát imádságos lelkülettel olvasd, mert anélkül csak emberi agyalás mindenféle elemzése. Hagyni kell, hogy Isten tanítson minket. Ha szeretnéd Őt jobban követni, vágynod kell a bibliaolvasására, hiszen abban találod meg tanítását, példáját, és azon keresztül is vezet téged minden nap egyre közelebb a Vele való találkozáshoz.”

A másik válasz: „Örülök, hogy Isten kijelentését, a Bibliát szeretnéd életedben alkalmazni. Ebből csak jó jöhet az életedre, még ha az nem is mindig olyan egyszerűen valósul meg. Az első, amit tisztázni kell, hogy Jézus Krisztust befogadta-e a szívedbe, mert akkor az első és legfontosabb lépést megtetted, hogy a Bibliát megérthesd, Isten szóljon hozzád, és vezessen! Ha nem, akkor még ma fogadd be Őt a szívedbe, hogy újjászüless, és Isten gyermek légy. E nélkül nehéz lesz megértened a Bibliát, mert csak intellektuális értelmet tudsz belőle megfogni, de a mélységeit nem érted meg! A Biblia olvasásának több formája és tanulmányozási módja van. Bármelyiket is alkalmazod, fontos a rendszeresség. Vagyis, mindennap olvassál belőle valamennyit. Hasznosak és jók ezek a tanácsok, valószínű, hogy segítettek ezzel levelezőtársuknak.

A Bibliáról

Először néhány szót a Bibliáról, mely a hívó ember életének a zsinórmértéke.

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2 Timótheus 3,16-17)

„A Krisztus beszéde lakják bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsol-tárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.” (Kolossé 3,16)

Amikor a Szentírás olvasásának kérdésével foglalkozunk, a fenti alapigékből indulunk ki. Ha szeretnénk, hogy ez a Szent Könyv az életünk vezérfonala legyen, akkor hinnünk kell, hogy a teljes Írás Istentől ihletett.

A héber és görög nyelvű Bibliát, Szent Könyvet Isten kiválasztott emberei írták a Szentlélek irányításával. Így Isten kijelentése emberi nyelven jut el hozzánk. Az Ő üdvözítő tervét a Megváltó Jézus Krisztus váltotta valóra, ezért az egész Biblia Rá mutat és Hozzá vezet minket, hogy elfogadjuk a megmentő kegyelmet.

A Biblia két részből áll: az Ó- és az Újszövetségből, melyek az isteni kijelentések írásba foglalt gyűjteményei. Kettős természete van, isteni és emberi, mint magának Krisztusnak is. Isten szent embereken, prófétákon keresztül jelentette ki magát, végül pedig Fia által. Az emberi és isteni természet nem választható külön. Nem mondhatjuk azt, hogy a Bibliában ezt a részt elfogadjuk, mert isteni, a másik részt pedig emberinek, talán mitológiának tartjuk.

„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hoz-

zánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.” (Zsidókhöz írt levél 1,1-2)

Isten Igéje nem csupán papírra vetett szó, hanem Lélek és élet. „A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek, lélek és élet” (János 6,63) Újjáteremtő erő rejlik benne.

Az Igében, Isten beszédében hatalom van, mely minket formál. „Nem olyan-e az én igém, mint a tűz – így szól az ÚR –, vagy mint a sziklazúzó pöröly?” (Jeremiás 23,29) Amikor kézbe vesszük és olvassuk a Bibliát, mindig tűzzel és sziklazúzó pörölyvel van dolgunk. Világít nekem, megtisztít, összetör, de meg is elevenít, szent tűzzel tölt be, mely nem alszik ki, éppen úgy, mint az égő csipkebokor, és erőssé tesz. Ha hagyjuk, hogy hasson ránk Isten szava, akkor gyógyulunk, felépülünk.

D. L. Moody mondta: „A Biblia nem azért adatott, hogy a mi tudásunkat növelje, hanem azért, hogy megváltoztassa az életünket.”

A Biblia Isten Igéjét a Lélek kardjának is nevezi, melyről Pál apostol ezt mondja: „Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.” (Efézus 6,17) Harci eszköz, ebben az értelemben lelki fegyver a Sátán ellen. A Szentlélek által kijelentett ige hatalommá válik a mindennapi harcainkban. Jézus is a pusztai kísértés idején az Igét használta fegyverül: „Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: »Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.« Ő így válaszolt: »Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.«” (Máté4, 3-4)

Lelki fegyver a szeretet, a türelem, testi fegyver a gyűlölködő fenyegetés, a gúny, az agresszív szavak. A lelki fegyvereket csak lelki ember tudja használni.

Jakab apostol az Igét tükörhöz hasonlítja, ami nemcsak azt mutatja meg, hogy milyen az ösztöneitől irányított ember, hanem azt is, hogy milyennek kell lennie az új embernek, akinek a hit életmóddá lett.

A Szentírás értelmezése

Többféle írásértelmezés van, mindegyikben vannak olyan elemek, melyek jól felhasználhatók.

Az Origenész egyházatya írásértelmezési módszerét követő híres középkori quadriga a bibliai szövegekben négyféle jelentést különböztetett meg:

A szó szerinti magyarázat (világos, nyilvánvaló jelentés): Isten kihozta Izráel fiait Egyiptomból. A nép fizikailag, valóságosan kivonult.

Allegorikus magyarázat (az allegória egy megtörtént vagy feltételezett eseménynek az átvitt értelmű használata és alkalmazása): Isten kihoz a bűn Egyiptomából.

Morális magyarázat (oktatja az embereket, hogyan kell viselkedniük): „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok?” (1 Korinthus 6,19) A templomban Isten jelen van. Mi is templomok vagyunk. Ezért nem mindegy, milyen erkölcsi döntéseket hozunk életünkben.

Az anagógikus magyarázat (a jövő reménységét fejezi ki): a templom földi értelemben megszűnik, mert maga a Bárány lesz a templom. „De templomot nem láttam benne, mert a Mindenható, az Úr, az Isten és a Bárány a temploma.” (Jelenések 21,22)

A teológusok a Biblia tudományos értelmezésével foglalkoznak, nyelvi, exegetikai, vallástörténeti, dogmatikai, archeológiai stb. szempontokat felhasználva. Mindegyik a saját egyháza dogmáihoz igazodva értelmezi az igét, a Szentlélek pedig felette áll a dogmáknak. Mindig az igét igazolja, mely Isten szájából származik.

Még röviden szólunk két írásmagyarázási módról. Az egyik a *deduktív*, a másik az *induktív* értelmezés. Dedukció: levezetés, olyan érvelési folyamat, amelyben az ismert fogalomból haladunk az ismeretlen felé. Deduktív módszert alkalmazunk

akkor, ha egy előre felállított hipotézisből, feltevésből indulunk ki, és erre magyarázatot és igazolást keresünk a Bibliában. Valaki egyetért a férfitprostituációval, melynek igazolására keres a Bibliából egy igét. Például Dávid és Jonatán barátságára hivatkozik, ahol azonban szó sincs arról, hogy köztük ilyen viszony alakult volna ki.

A deduktív írásértelmezéssel a cél nem az, hogy az olvasó személyes üzenetet kapjon, hanem az, hogy a saját feltevését igazolja. Sok vallásban is így van, hogy egy tanhoz a Bibliából keresnek bizonyítékot, a tanhoz „igazítják” a Bibliát. Az Írás ilyen értelmezése nem mai keletű, már Péter apostol is ír erről: *„Ezekben van néhány nehezen érthető dolog, amelyeket a tanulatlanok és az állhatatlanok kiforgatnak, mint más írásokat is a maguk vesztére.”* (2 Péter 3,16)

Az induktív bibliaértelmezés lényege, hogy hipotézis, feltevés nélkül a Bibliából indulunk ki, és így fogalmazzuk meg végkövetkeztetésünket. Nem teszünk semmit a Bibliához, de el sem veszünk belőle.

Nem helyes az a hozzáállás, amikor a saját hipotézisünket próbáljuk a Bibliából kiolvasni. Mindenféle elképzelésre találhatunk igazolást benne, ha elcsúszjuk-csavarjuk Isten igéjét. Arra kell törekednünk, hogy meghalljuk, mit mond nekünk a Biblia, és nem arra, hogy mit lehet kihozni a Bibliából a saját hasznunkra.

A bibliatanulmányozás és a bibliaolvasás két különböző dolog. A bibliatanulmányozás célja, hogy bővítsük az igeismeretünket különböző segédeszközökkel (kommentárok, szótárak, újszövetségi bevezetés stb.). Ebben az esetben az értelmünk foglalkozik a felismert bibliai igazsággal. A bibliaolvasás célja viszont az, hogy szóljon hozzánk az Úr, és személyes üzenetet nyerjünk.

Az átlagos hívő ember a napi igét nem a teológia tudományos módszereivel tanulmányozza, ez nem is áll módjában, hanem a hit egyszerűségével olvassa. Valószínű, hogy különbség mutatkozik az ige megértésével kapcsolatban a kezdő, az

érett személyiségű, a „lelki” kiskorúságon túljutott, és a személyiségzavarokkal küzdő hívők között. Például a hipománok, akik a gyülekezetben hangadók (általánosan úgy jellemezhetőek, mint energikus, eufórikus¹ személyek, akik sokszor igen magabiztosak), az igét eltúlozva értelmezik, és meglátásukból nem engednek. A depressziósok (a cselekvésben gátoltak, hangulatzavarban szenvedők), ha igét olvasnak, vagy nem kapnak belőle üzenetet, vagy ha kapnak, akkor azt nagyon negatívan értelmezik. Ez utóbbiak elég szép számmal fordulnak elő a közösségekben. Az igével való egészséges kapcsolatot nem az értelem és az érzelem alakítja ki, hanem a Szentlélek Isten.

A hívó ember a közösségben hallott tanítások és a Szentlélek személyes üzenete alapján jut el az ige megértésére.

Mária, Jézus anyja egyszerű hívő lány volt, nem értett ahhoz a vallásos tudományhoz, melyet a korabeli hittudósok műveltek. Nem olvasott exegetikai jegyzeteket a zoltárok könyvéről, mégis jól értette az élő igéket, melyek egész lényét megragadták, és Istent dicsőítette.

Mária a Szentlélek által értette meg az Úr szavát, és a Szentlélek tette őt bizonyossá arról, hogy zoltáridézetek, melyeket imádságában mondott, mindenképpen Jézusra vonatkoznak. Nem a hittudósok győzték meg őt erről, hanem a Szentlélek.

„Mária pedig ezt mondta: »Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, amint kijelen-

¹ eufória: felfokozott, nem természetes érzelmi, hangulati állapot, túlfűtöttség, túlláradó ötletekkel

tette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.«”
(Lukács 1,46-55)

Nem vetjük el a teológiát, mert hasznos, fontos összefüggéseket tár fel, és Isten népének épülését szolgálja. Amikor azonban a hívő ember bibliaolvasásáról beszélünk, akkor az ige értelmezésének azt a módját hangsúlyozzuk, mellyel Mária is élt.

Imádkozunk azért, hogy az Úr válassza el bennünk a világot a sötétiségtől, az igazságot a hamisságtól, hogy ne emberi módon értelmezzük az igét.

Van egy nagy igazság a Biblia értelmezésével kapcsolatban, ez így hangzik latinul: *Sacra Scriptura sui interpretis*. A Szentírás önmagát magyarázza. Ha van egy konkrét igém, amit nem értek, akkor kikeresem az idevonatkozó többi igét, melyek a jobb megértést segíthetik az összefüggések alapján. Nem érdemes ötleteinket vagy vágyainkat belemagyarázni az igébe, még ha azoktól lehet, hogy érdekesebb lesz is a mondanivaló. Nekünk nem érdekességekre van szükségünk, hanem az élő és ható üzenetre.

Amikor a Bibliát olvassuk, bizalommal mondjuk mi is: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!”

Mit találunk a Bibliában?

A hitre jutott embert a Szentírás készíti fel a szent életre és minden jó cselekedetre, Krisztus visszajövetelének fogadására.

Miként a testnek szüksége van táplálékra, hogy működni tudjon, úgy a léleknek is szüksége van a „táplálékra”. Ez Isten Igéje, mely szükséges ahhoz, hogy lelki életet élhessünk.

Az élő ige megerősíti belső emberünket. Akinek kenyere naponta Isten beszéde, az *„Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.”* (Zsoltárok 1,3)

A Bibliát nemcsak a magunk érdekében olvassuk, hanem azért is, hogy másokat építhessünk, erősíthessünk. A megélt és tovább adott Ige mások életét is megragadhatja.

Azért is fontos nekünk a Biblia, mert az újjászületésünkkel az életünk az Úr irányítása alá került, Aki vezet, feladatokkal bíz meg minket.

Az életünk része a Biblia, mert szeretjük az Urat, és szívesen olvassuk az igei üzenetet, melyet a Szentlélek élővé és hatóvá tett. Mondhatom-e azt, hogy szeretem Istent, ha nem érdekel a Biblia?

Pál apostol szerint a Biblia tanít, fedd, megjobbít és nevel (2 Timótheus 3,16). Aki az Úr útján kíván járni, minderre szüksége van.

A Biblia *tanít* minket, akik megtértünk, hogy lépésről lépésre előre jussunk a keskeny úton. Amikor az Írás tanít minket, tisztító munkát is végez bennünk: *„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.”* (János 15,3) Megtanít minket az Úr arra is, hogy ha elestünk, hogyan keljünk fel, és harcoljunk a minket megkörményező bűnök ellen, hogyan tusakodjunk imádságainkban a megkötözöttekért, az elveszettekért. A Bibliából tanuljuk meg, hogyan viszonyuljunk az emberekhez.

„Törekedjetez mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.” (Zsidók 12,14) Hogyan viselkedjünk és bánjunk azokkal, akiknek szolgálunk.

A Biblia meg is fedd minket. Pál az ἐλεγκμός [elegmos], *helyreigazítás*, rendre utasítás szót használja. Sok ember kontrol nélkül él, senki sem mer szólni neki, ha hibát követett el, mert rossz néven veszi, ha figyelmeztetik. Szeretjük, ha az emberek megveregetik a vállunkat, ha azonban helyre igazítanak minket, morgunk, bosszankodunk, megsértődünk. Az emberi kontrol felett áll a bibliai kontrol. Visszajelzéseire szükségünk van fejlődésünk érdekében, és a segítségével mélyebb önismertetre, bűnbánatra juthatunk.

A *nevelés* a legnehezebb feladatok közé tartozik. Az ösztöneitől vezérelt embernek el kell jutnia a szent életre. Az üdvösség hit által, kegyelemből van. A megtéréssel nem a végállomáshoz érkeztünk, hanem egy új úton indultunk el, ezért nevelésre van szükségünk. A szülői nevelés az egész életünkre kihat. Megtanítanak minket enni, inni, ülni, járni, az embereket tisztelni, helyesen viselkedni, és alázatosan engedelmeskedni. A Biblia pedig arra nevel minket, hogy éljünk szent és tiszta életet, szeressük a közösséget, legyünk hűek hozzá, valamint, hogy oszlopai és ne vendégei legyünk Isten templomának.

A Biblia *vigasztal* is. Ha a felhők eltakarják a napot, ha az aggodalom és csüggedés, a depresszió kikezdi életünket, a Szentlélek és az Ige vigasztal minket. Ésaías próféta által így szólt a csüggedt néphez: „*Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket...*” (Ésaías 66,13)

A Bibliából értjük meg a Szentlélek *irányítását, vezetését*. Miután Isten gyermekei lettünk, életünk egy más vágányra terelődött. Eddig ösztöneink vezéreltek minket, kívánságaink és vágyaink diktáltak, most már a Szentlélek vezet minket. Ha imádkozunk érte, hogy irányítsa életünket, Ő ezt szeretetből megteszi, és döntéseinkben is támogat minket.

Hogyan olvassuk a Bibliát?

Ha egy regényt olvasunk, a főhőse valamilyen hatást gyakorol ránk, ami hamarosan elmúlik. Az akciófilmekben látott hősök mindent túlélnek, még a kalapjuk sem esik le a véres küzdelemben, együtt izgulunk velük, de hát ez csak szórakoztat minket. A Biblia viszont nem szórakoztat. A bibliaolvasás során a megfeszített és feltámadott Krisztussal juthatunk közösségbe a Szentlélek által.

Ha még kezdő bibliaolvasók vagyunk, akkor olvassunk el naponta egy részt, egy ószövetségi vagy újszövetségi történetet, mely könnyebben érthető (például az 1 Mózes 37–50. részeket, vagy a Lukács evangéliuma 15. részét stb.), és imádkozzunk egyszerű szavakkal, hogy személyes üzenetet kapassunk belőle! A Mindenki Temploma honlapján (www.mindenkitemploma.hu) az éves bibliaolvasó vezérfonal szerinti igéből mindig található egy-egy kiemelt mondat a hozzá fűzött magyarázattal együtt. Ez betekintést ad nekünk abba, hogy más hogyan olvassa a Bibliát, és milyen üzenetet kap belőle, amelyből épülhetünk.

Ha hittel és istenfélelemmel olvassuk a Bibliát, akkor *mindig történik bennünk valami jó*, valamilyen pozitív változás: az ige tanít, vezet a megszentelődés útján, jobbá teszi szívünket, helyreigazít, nevel, vigasztal, felold, megszünteti a rossz hangulatunkat. Az Ige a Szentlélek által élő és ható erővé válik. „Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsidók 4,12) Amikor elhanyagoljuk a bibliaolvasást, akkor minderről lemondunk. Megáll a lelki fejlődésünk, nem növekszünk, éretlen személyiségűek, kiskorúak maradunk. A gonosz pedig az erőtlené vált hívőt megtámadja. Sajnos ilyenkor az történik, hogy ha

eddig a Biblia tartotta távol a bűnt, most már a bűn tartja távol a Bibliát!

Az Ige által Isten szól hozzánk, hogy kezdjük újra az életünket, változtassunk irányt, és fogadjuk el Jézus Krisztust személyes Megváltónknak, hogy elnyerhessük az üdvösséget. Jézus Krisztus az ige által végzi az újjászületett hívők megszentelését, ami tehát nem emberi teljesítmény eredménye.

Amikor Bibliát olvasunk, Isten kijelentésével van dolgunk, amit fogadjunk istenfélelemmel. Pál apostol, amikor az Úr kijelentette neki magát, komoly döntést hozott, és ezt írja: *„...nem tanácskoztam testtel és vérrel.”* (Galata 1,16). Nem mérlegelte emberi módon, hogy milyen előnye vagy hátránya származik belőle, azonnal engedelmeskedett.

Nem a bibliaolvasás a cél önmagában, mint vallásos teljesítmény, hanem az, hogy amikor Bibliát olvasunk, a megfeszített és feltámadott Krisztussal találkozunk, közösségre jussunk.

A Biblia Isten Igéjét, szavát, kijelentését tartalmazza. A „Bibliát olvasni” kifejezés helyett főleg a protestánsok, de a katolikusok is az „igét olvasni” kifejezést használják.

Hogyan olvassuk tehát a Bibliát?

A CSEND

A bibliaolvasáshoz lélekben el kell csendesednünk Isten előtt. Szükségünk van a fizikai csendre is. Húzzuk ki a fülhallgatót, és hagyjuk abba a zenehallgatást! Zárjunk ki lelkünkől minden zajt, a zavaró gondolatokat, és megnyugszanak az idegeink. Isten pedig csendben szól hozzánk, mint egykor Illés prófétához. Elcsendesedünk, és fokozatosan ráhangolódunk a bibliaolvasásra.

A BELSŐ HALLÁS

Amikor megszületünk, a hallást készen kapjuk. A belső hallásnak pedig ki kell alakulnia, és ez egy hosszabb folyamat. Amikor megtérünk, a belső hallásunk majdnem olyan, mint egyes nagyothallóké, akik a hangot hallják, de a beszédet nem értik. Csoda, ha értjük az Úr szavát. Jézus azt mondta: *„Akinak van füle a hallásra, hallja!”* (Márk 4,9) A megtisztulással, lelki fejlődéssel a belső hallásunk javul. Hitünk növekedésével egyre többet értünk meg az Úr üzenetéből.

Jakab apostol a hívők lelkére helyezi: *„Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát.”* (Jakab 1,19-20)

A silói templomban nevelkedő Sámuel Istent szólította egy éjszaka, de *„Sámuel még nem ismerte az URat, mert az ÚR még nem jelentette ki igéjét neki.”* Ezért nem tudott mit kezdeni az Úr szavával. Eljött az a pillanat azonban, amikor felismerte az Úr hangját és ezt mondta: *„Szólj, mert hallja a te szolgád.”* (1 Sámuel 3,7.10)

AZ IMÁDSÁG

Az imádságban mi szólítjuk meg Istent, az igeolvasáskor pedig Isten válaszol nekünk. Mielőtt a Bibliát kézbe vennénk, imádkozzunk, hogy értsük és elfogadjuk az üzenetet. Ha csak szalon-imát mondunk, melyből hiányzik az élet, nem valószínű, hogy kapcsolatba kerülünk a Szentlélekkel, Aki kijelenti az igét. Jézus tanítványai a három év alatt sokat tanultak, mégis rejtély maradt számukra, amit előre megmondott nekik. Egy napon aztán fordulat állt be náluk, a feltámadott Krisztus *„...megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat...”* (Lukács 24,45) A Biblia üzenetét a Szentlélek által érthetjük meg, mert a Szentlélek által írták.

AZ AKTÍV HIT

A valóságban kétféle hit van: aktív és passzív. Az aktív hit nem a nehézségeken rágódik, hanem Isten szavára, ígéreteire támaszkodik. A Bibliából az válik éltető erővé számunkra, amit hiszünk is. A passzív hit csak tudomásul veszi a nagy általános igazságokat, ennél többre nem képes. Az aktív hit be akar hatolni az ige mélységébe, és a nagyobb kegyelmet megragadni. Ha hittel olvassuk a Bibliát, lelki kincseket gyűjtünk, melyeket a rozsdá és a moly nem emészt meg.

AZ ENGEDELMESSÉG

A hit próbája az engedelmesség. Ha bibliaolvasás közben lelkünket megragadta Isten ígéje, az üzenet, akkor engedelmeskednünk kell. Ha nem tesszük meg azt, amit az Úr mondott, akkor nem jutunk többre lelkileg, és nem kapunk további megbízást a szolgálatokra. Ábrahám engedelmsége világító fátylaként ragyog több ezer év óta a hívők előtt, mert kész volt azonnal megtenni, amit Isten kért tőle.

AZ IGE ALKALMAZÁSA

Ha olvassuk a Szentírást, akkor kétféle alkalmazás lehetséges. Az egyik, amikor a Szentlélek alkalmazza ránk az igét, ekkor bűnbánattal fogadjuk ezt a mondatot: „*Te vagy az ember!*” Az Úr rátette az ujját egy bűnömre, és nem beszélhetek mellé, rólam van szó! A másik alkalmazási mód az önvizsgálat, amikor tudatosan magamra vonatkoztatom az igét. Lehet, hogy ez csak egy szó! Lelkiismeretem is hibáztat engem. Ugyanígy van ez az ígéretekkel is. Örömmel fogadom az üzenet alapján az ígéretet.

Ha a Bibliából elolvassuk egy történetet, gondolkozzunk el néhány kérdésen, amiket feltehetünk magunknak, vagy amelyeket a Szentlélek kérdez tőlünk:

- Miről szól ez a szakasz?
- Mit jelent ez az ige?
- Mi vonatkozik rám?
- Mit akar az Úr mondani nekem?
- Az ott megnevezett szereplők közül kivel tudnék azonosulni és kivel nem?
- Én mit csinálnék másképpen, és mit tettem volna abban a helyzetben?
- Az Úr velem is megtenné-e azt a jót, amit velük?
- Csak véleményem van az igéről, vagy üzenetet nyertem belőle?
- Mi az, amin még nem akarok változtatni?
- Mi az, amin nem tudok változtatni?
- Mi az, amin szeretnék változtatni?
- Kész vagyok-e bűnbánatot tartani?
- Helyesen értem-e az igét?
- Belemagyarázom a vágyaimat az igébe?
- Csak én akarom, vagy az Úr is akarja?
- Meg akar óvni az Úr valamitől?
- Kétfelé sántikálok-e?
- Mások szemében keresem a szálkát, a magam gerendáját látom-e?
- Hogyan vonatkozik ez rám, a családomra, a munkámra, az engem körülvevő emberekre?
- Hogyan változhatok meg?
- Mely ígéretekből hihetek?
- Mitől kell távol tartanom magam?
- Milyen a viselkedésem?
- Hogyan újulhatnék meg?
- Stb.

AZ IGE MEGTARTÓ HATALOM

Ha hittel befogadjuk az üzenetet, melyet a Bibliából nyerünk, és ragaszkodunk hozzá, isteni őrizet alá kerülünk. Imádkozzunk, hogy megmaradjon bennünk az üzenet, és tegyük mi is azt, amit Dávid király mondott: *„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.”* (Zsoltárok 119,11) Isten beszéde tisztán tartja a gondolatainkat, ezért használni tudjuk azokat a lelki fegyvereket, melyekkel az Úr felszerelt minket az imádság közben.

A ROSSZ ÉS A JÓ HOZZÁÁLLÁS

A Bibliát lehet úgy is olvasni, hogy hibát keresünk benne, de hamarosan rájövünk, hogy a Biblia talál hibát mibennünk. Ha hittel és istenfélelemmel olvassuk az igét, akkor jó a hozzáállásunk. Ha őszinte vágyakozással olvassuk az igét, keresve benne az üzenetet, akkor az Úr szólni fog hozzánk.

ÁLTALÁNOS ÉS SZEMÉLYES ÜZENET

A Bibliának van általános és személyes üzenete. Mi különbség van a kettő között? Az általános üzenet mindenkire érvényes, a nekem szóló személyes üzenet pedig csak rám vonatkozik, egy konkrét problémámra adott isteni felelet.

Egy kis faluban voltam lelkész, amikor egy vendégünkkel imádkoztunk, és a Bibliából a 32. Zsoltár 6. versét olvastuk, ahol ez áll: *„Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá.”* Este még nem tudtuk, hogy mit akar az Úr ezzel mondani nekünk. Hajnali 3 órakor minket is riasztottak, hogy meneküljünk, mert árvízveszély van. Ekkor feleségemmel felkeltünk, és hálát adtunk az Igéért, amit este olvastunk.

Hittük, hogy az Úr megkíméli a falut az árvíztől. Nyugodtan visszafeküdtünk és aludtunk tovább. Reggel közölték velünk, hogy itt vannak a buszok, és elszállítják a bajban lévő lakos-ságot. Mi azt mondtuk, hogy az Úr ígéretére támaszkodunk, és nem utazunk el, hanem itt maradunk. Mikor megtudták döntésünket a falu lakói, ők sem hagyták el az otthonukat. Végül nagy árvíz vett körül bennünket, de nem öntötte el a falut. Az emberek elismerték, hogy csoda történt, mert régeb-ben már volt árvíz a faluban. Mi hittünk a személyes üzenet-ben, Isten pedig beváltotta ígéretét, megkímélt bennünket a veszedelemtől.

Egy alföldi kisvárosban laktunk, nehéz körülmények között és erősen korlátoztak a lelkeszi szolgálataimban. Ezért nem telt el úgy egy nap sem, hogy ne imádkoztunk volna azért, hogy elkerülhessünk erről a helyről. Állandóan morogtunk és elégedetlenkedtünk.

Egyik este egy szeretetvendégségen vettünk részt, ahol ba-rárságosan elbeszélgettünk az emberekkel. Már éppen haza akartunk menni, és az ajtó felé igyekeztünk, amikor utunkba állt egy diakonissza, és azt mondta, hogy egy ígét szeretne átadni nekünk, amit egy kissé gyűrött csomagoló papírra írt. Mi udvariasan elfogadtuk, és amikor elolvastuk félreérthe-tetlenül személyes üzenetet kaptunk belőle. Az idézet pedig ez volt: *„...mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek.”* (Filippi 4,11) Ekkor elcsende-sedtünk, és nem zúgolódtunk tovább. A személyes üzenetre tényleg igaz: *„Mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige.”* (Példabeszédek 25,11)

A Biblia által, a személyes ígéken keresztül vezeti az Úr azo-kat, akik keresik Őt. Világos látást ad, hogy egy adott helyzet-ben mit tegyünk, hogyan döntsünk és szolgáljunk. Apostolok cselekedetei 16. részében olvashatunk arról, hogyan vezette Pál apostolt a Szentlélek szolgálataiban:

„Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az ígét Ázsiában. Amikor

Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket... Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: »Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!« (Apostolok cs. 16,6-9)

HA NINCS ÜZENET...

Megtörténhet, hogy az elolvasott bibliai részből nem nyerünk sem személyes, sem általános üzenetet. Úgy érezzük, hogy a Biblia nem tanít, nem igazít helyre, nem jobbít, nem nevel, nem vigasztal, és nem vezet. Majd unni kezdjük a Bibliát, esetleg még egy ideig szokásból olvassuk, végül becsukjuk, és hosszú időre a polcon felejtjük. Mi lehet ennek az oka? Lelki megfáradás, az élet gondoljai távol tartanak a Bibliától. Vagy valamilyen bűnnel megszorítottuk a Szentlelket, amit nem bántunk meg, és amiből nem tisztultunk meg. Olyanok vagyunk ilyenkor, mint az eldugult csatorna, nem tudjuk befogadni az üzenetet, ezért az áldás nem rajtunk keresztül, hanem csak mellettünk árad, szétfolyik, és nem üdít fel senkit.

Ha a hívő ember lelkileg meggyengül, akkor abbahagyja a bibliaolvasást. Ilyenkor sok mindenre hivatkozik: „Fáradt vagyok!”, „Sok a dolgom, korán kell kelnem, későn érkezem haza.” Ezek csak kifogások, mert nem sajnálja az időt az újságolvasásra, a tévészésre, a kutyasétáltatásra, az internetezésre, csak egyedül Istenre. A szíve kihűlt. Mert aki az Igéhez hűtlen, az Istenhez is az. Már nem tart igényt a Szentlélek vezetésére, mert a saját kezébe vette élete irányítását.

A HELYES ÉS HELYTELEN BIBLIAOLVASÁS, A FÉLREÉRTETT IGÉK

Néhány szót szólunk még a *kontextus* (szövegösszefüggés, szöveggörnyezet.) és a *textus* (szöveg, igeszakasz) összefüggé-

séről. Ha elkezdjük olvasni a Bibliát, akkor ne hagyjuk figyelmen kívül a kontextus és textus kérdését, vagyis egy kisebb egységet, a minket megragadó mondatot mindig bele kell helyezni az egészbe, a szövegösszefüggésbe. Az összefüggésből kiragadott mondatok tévútra visznek bennünket, különösen, ha dogmát csinálunk belőlük.

Például: Pál azt írja a korinthusi asszonyoknak, ha imádkoznak, kössék be a fejüket. Ha ezt a mondatot a szövegösszefüggésből kiragadnánk, és azt mondanánk, hogy aki nem köti be a fejét, az elkárhozik, tévednénk. Mert világos, hogy nem a fejbekötésért van az üdvösség, hanem Jézus Krisztus golgotai áldozatáért.

Fontos az is, hogy Krisztus-központú legyen a bibliaolvasásunk, mivel a teljes Írás középpontjában Ő áll. Mindenben Őhöz mérjük magunkat. Egy időben egy mozgalom jelszava ez volt: „Mit tenne Jézus?” Nagy segítség lehet egy-egy döntéshozatal pillanatában ezzel a kérdéssel szembenézni, és válaszolni rá.

Nézzünk most egy gyakorlati példát. Egy alkalommal egy fiatal jelezte nekem, hogy elhagyja a gyülekezetünket. Kérdeztem, hogy miért. A válasza az volt, hogy nálunk a templomban nem táncolnak a gyülekezet tagjai, pedig Dávid király is táncolt. Vannak közösségek, ahol a kultikus táncot gyakorolják. Általános szabályt alkottak egy történelemből. Arra hivatkoztak, hogy Dávid is táncolt a szövetségláda előtt (de amikor a felesége meglátta hiányos öltözetben az utcán, megbotránkozott benne, ezért őt Isten gyermektelenséggel sújtotta). Vagyis ebből azt az általános tanulságot levonni, hogy aki megütközik a liturgikus táncon, annak a lelki élete gyümölcstelen lesz, nem volna helyes. Nem akarok vitatkozni erről a bibliai szakaszcól, de vannak kérdéseim. Krisztus táncolt-e? Krisztus fontosnak tartotta-e a liturgikus táncot? Ha igen, akkor én is kész vagyok táncolni az istentiszteleten. Ha nem táncolt, akkor nekem sem kötelező, mert nem ettől függ az üdvösségem.

A bibliaolvasással kapcsolatban gyakran előfordul két szélsőséges magatartás: az egyik a bizonytalanság, amikor nem vagyunk biztosak abban, hogy az az üzenet, ígéret, amit olvastunk, tényleg személyesen ránk vonatkozik. A másik véglet pedig az ellentmondást nem tűrő túlzott magabiztosság, amikor a félreértett ígét isteni üzenetnek tartjuk.

Egy fiatalembert nagyon megterhelt az, hogy a nővére súlyos rákbeteg lett. Istentől várt megoldást erre a problémájára, vívódása közben talált a Bibliában egy ígét, ami őt megerősítette abban, hogy nővére meg fog gyógyulni. Sokan imádkoztak érte, de a lány sajnos meghalt. Ez nagy csalódást okozott a fiatalembernek, magabiztosságát aztán lelki lehanyatlás követte.

A babiloni fogság idején a király el akarta égettetni azokat a fiatalokat, akik nem hajoltak meg a bálványszobor előtt. Ők hittek az Úr szabadító erejében, mégis alázattal ezt mondták: *„Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!”* (Dániel 3,17-18)

A hívő tinédzserek és fiatalok körében előfordul nem ritkán az, hogy szerelmesek lesznek valakibe, és imádkoznak azért, hogy „mutassa meg” az Úr az ígében, hogy az illető lesz-e a társuk.

Egy fiú szerelmes volt egy lányba, majd a Bibliában talált egy olyan mondatot, melyet úgy értelmzett, hogy elérkezett a lánykérés pillanata. Miután felkereste a lányt, közölte vele, hogy az ige megerősítette abban, hogy ő lesz a felesége. A lány nagyon zavarba jött, és azt mondta, én nem akarok a feleséged lenni. A fiú összeomlott emiatt lelkileg, csalódott az „ígében”, a lányt engedetlennek tartotta, végül az egész gyülekezetnek hátat fordított, és elment. Sajnos, a saját szíve vágyait belemagyarázta az ígébe, ez volt a téves értelmezés oka.

Fontos az alázat, ha az Úr ígéreteit olvassuk. Ne mi válaszszunk ígét, ha nehézségeink vannak, hanem hagyjuk, hogy a

Szentlélek helyezze szívünkbe az élő igét, és munkálja bennünk a teljes bizonyosságot. Az észhit szégyent vall, mert olyan reménységbe kapaszkodik, amit az Úr nem táplál és nem igazol. A hitnek csak a kijelentett ígére szabad támaszkodnia!

Nem méltó a Bibliához az a mód sem, ha nyitogatással olvassuk, vagy úgy, hogy tetszés szerint az ujjunkkal rábökünk egy mondatra. A Biblia nem jóskönyv, melyből jóslatokat lehetne kiolvasni.

A teljes Íráshoz kell ragaszkodnunk, mert nem helyénvaló az, ha egy dobozkákban összegyűjtött, csak biztató ígéken élünk, mert így csak a magunk nyugalmát keressük, és nem az Urat. Isten kijelentése nem kényszeríthető ki. Az Úr akkor jelenti ki magát, amikor akarja és szükségünk van rá.

„Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.” (Ésaiás 50,4-5)

RENDSZERES OLVASÁS

Nagyon fontos lépést teszünk meg a hitéletünk útján, amikor elhatározzuk, hogy a Bibliát rendszeresen, naponta olvasni fogjuk. Soha ne sajnáljuk az időt Istentől! A Vele töltött idő hasznos, és bőséges áldásban lesz részünk. Ha elhanyagoljuk az igeolvasást, lelkileg kiszáradunk. Az élő hit kap feleletül „élő” Igét, személyes üzenetet. Tegyük Isten Igéjét az életünk állandó részévé, és készüljünk fel általa a mindennapi harcokra, a szolgálatokra, és az eljövendő Úr fogadására!

A Biblia életünk iránytúje is, bátran bízunk rá magunkat, útba igazít minket, hogy elérjük a célt!

Mindenki Temploma

1105 Budapest, Cserkesz utca 7-9.

www.mindenkitemploma.hu